

Trên Mây

Tác giả: Thanh Tâm Tuyền

Thể loại: Truyện Ngắn

Website: <http://motsach.info>

Date: 30-October-2012

Tia nắng đập trên gáy bắt đầu đốt nóng. Nước bề kết nâu vàng bọt, mái tóc lật rũ quấn queo lờm xờm. Thành chậu nhôm trắng còn dấu những vết tiện xoay tròn như chỉ đĩa hát. Nửa miếng gạch tàu viền xi măng lồi giữa hai ống quần đen ướt, những ngón chân móng đỏ húp. Bề kết nồng hắc làm rít những sợi tóc trong răng lược khó gỡ. Lan bóp món tóc xơ xác vượt xuôi nắm chùm quay tròn, mặt nghiêng nghếch: trên đầu bờ tường ghim mảnh chai xanh và những cửa sổ đóng của tòa lầu cao trong nắng. Tóc quật phạch phạch rào rào như cánh quạt máy bay đang khởi động.

Con Năm ở ngoài nhà, đi vào, bước xuống sân, đến ngòai sau lưng, lấy khăn áp lên gáy.

"Xối nữa cho tao".

Nước lăn rờng rờng xuống mặt mũi, sau nhắm mắt như được nhắc bồng trong một vùng hơi nhẹ tênh của mùa hè nhà quê, buổi trưa cao im trên các ngọn tre rợp phủ mặt đường đất. Móng tay con Năm cào sát xuống da đầu tê điếng. Nước luồn qua cổ xuống ngực thấm ướt áo lẫn với mồ hôi như tắm, vú không nịt buồng thông đung đưa, Lan mím môi giữ chặt mối xúc động đang lan mất hút. Còn gì đâu? Lan quơ giạt cái khăn trên tay con Năm, lau mặt, vò tóc, rồi đứng lên. Hai chân mỗi tê, khom lưng, cầm chùm tóc quay phần phật trong không khí. Những sợi vàng cứng vì uốn hấp nhiều lần như loài dây leo khô quấn trên các hàng rào nắng bụi. Ngày kia khi tóc bạc thật khó coi, có lẽ phải cạo đầu buộc khăn như mấy bài vải.

"Ai vô hỏi nãy đó?"

"Một ông hỏi cô Tuyết".

"Mày nói sao?"

"Nói cô Tuyết đi khỏi. Ông này coi bộ lạ mặt chưa tới đây lần nào".

"Cô Tuyết biết không?"

"Cô ấy nằm trong giường, có cậu gì ở đó mà".

Lan giẫm chân đất, leo lên thêm, ngòai bệt xuống gạch ngang ngưỡng cửa hong tóc. Dưới sân nắng, con Năm đổ nước, lấy chổi quét, tiếng chổi quẹt quẹt cùn mòn. Qua cửa phòng mở, Hội ngủ trên giường, ngáy đều đều, đầu tuột khỏi chiếc gối mềm trũng giấu cánh tay giăng ngang bỏ không, thân ngửa phơi trần chỉ mang chiếc xi-líp nhỏ xíu, hai chân duỗi xòe mở theo hình quạt.

Chàng ngủ ngon lành như đứa con trai mới lớn, thân dưới dấy động cứng mạnh. Anh chàng đang mộng gặp đàn bà, Lan nghĩ. Buổi trưa êm tĩnh tuyệt vời trùm khắp hàng phố, trên các mái ngói lô xô, những mặt lầu khu phố sau lưng. Con Năm đi lên nhà, lén nhìn vào buồng giấu mặt cười, tới gần khoảng ngăn với buồng, chọn chỗ sạch trên lối đi, nằm lăn trên gạch nghỉ ngơi.

Buồng ngoài Tuyết gây gổ trở lại với thằng bồ. Chỉ tại thằng đàn ông hồi nãy tới khuấy lên cuộc cãi lộn tưởng đã im. Chúng lào xào, xoay trở, chốc chốc phát lớn tiếng.

"Về đi cho tao ngủ mày. Tao mệt rồi".

"Tao không về, mày làm gì".

"Không về thì nằm yên. Đừng động về người tao".

"Mày làm tàng với tao..."

Chúng vật lộn như sắp đánh nhau tới nơi. Thằng "lỏi" thật dữ tợn, "cao bồi" có hạng. Con Năm góc đầu nghe ngóng, liếc về phía Lan.

"Năm, xuống mua nước mía uống mày. Lấy cái ca bự..."

Con Năm uể oải ngồi lên, móng chân nó cũng bôi thuốc, ngực nó dướn căng.

"Nguyên chất nghe Năm".

Nó trở xuống bếp, lén dòm vào chỗ Hội nằm, đi chậm bên cạnh tấm màn hoa che kín giường của Tuyết. Cửa ngoài mở, nắng chói trên chòm cây ngoài hè hắt vào đến ban công chung chạy dài suốt dãy lầu.

"Mày làm khổ đời tao. Sao mày không bỏ tao cho rồi?"

"Còn lâu. Tao đâm chết mày chớ khi nào bỏ mày".

Lan rùng mình thờ nhẹ. Cái số con Tuyết khốn nạn, nó chỉ gặp toàn những đứa không ra gì. Một chốc Lan phân biệt rõ nhịp động của cuộc ái ân sôi nổi lịm tắt dần vào trong hơi thở ban trưa nghẹn giữ. Mọi cố nhưng không dám tựa vào tường, Lan nhặt cây tăm dưới đất cạy móng tay, móng chân. Hội động dậy mê ngủ, nước loang ướt mảnh vải che, da bụng thoi thóp. Lan cười, chòai tay khép cửa buồng nghĩ: Anh chàng mệt choáng váng, khó mà tỉnh dậy.

Con Năm bung ca nước mía đầy, mồ hôi trán lấm tấm, nói:

"Tắc xi ủi thằng cha đi xe gắn máy bể sọ, phòi óc. Trông khiếp quá".

"Ở đâu?"

"Dưới ngã tư, cô ra mà coi".

Lan buộc khăn lên tóc, đi chân đất ra ban công đứng ngó xuống. Tuốt đầu phố đám đông tụ họp dưới đường và trên hè. Bến xe buýt nắng trải vàng lấp lóa. Trong sân ga sau, gió cuốn bụi đất lên cao bên những toa than. Anh Tây già độc thân ở căn kế bên ủ rũ trong bộ đồ xám đen quanh năm, tay ôm cặp sách, bước từ trên xích lô xuống, đi mau ngang hè chui và trong vòm cổng cầu thang. Có lẽ hẳn ở tiệm hút về, leo thang khá lâu, lê bước trong hành lang cấm cúi.

Hắn mở khóa vào nhà, đóng cửa lại ngay, không hiểu hắn làm gì một mình trong gian nhà rộng không ai nhìn thấy phía trong.

Bây giờ Tuyết và thằng bồ lại thăm thì êm ái, trước khi bị vùi xuống giấc ngủ muộn. Lan sang nước mía vào ly để sẵn trên bàn đầu giường cho Hội, Hội vẫn ngủ say, rút người co quắp, hai bàn tay kẹp giữa hai đùi. Chàng có thể làm dơ tám nệm trắng. Chàng cần ngủ, cần nghỉ ngơi, cần ăn uống, vui đùa. Chàng cũng còn trẻ nhưng không thật tốt. Như thế là đã quá đủ.

Vài phút sau, Hội tỉnh, kêu ọ ọ trong họng và hé mắt. Chàng trải duỗi tứ chi, không nhúc nhích, như nghe ngóng lấy thân thể mình, rồi ngóc nửa mình dòm xuống thân và bật ngã xuống nệm lại, thở hắt mạnh. Lan vào buồng, ngồi ghé xuống mép giường, mỉm cười chế nhạo. Hội vẫn lim dim, thở đều, da mặt của chàng càng nhòn, Lan khụy hai cánh tay, đóng gông lấy cổ Hội, áp má xuống ngực chàng:

"Kỳ cục hả. Tại em đấy".

Lan cất hai chân lên giường, nhưng vẫn ngồi co nghiêng, nhòai mặt lên úp vào bên cổ chàng, lướt môi trên trái yết hầu nhấp nhô, tóc của Lan còn ẩm bện lại từng lọn buông rủ.

"Tại em? Chứ không phải anh làm xấu".

Hội xoay nghiêng cằm, tránh hàm răng cắn của Lan, vò đầu nàng:

"Em mới gọi đầu".

Lan kéo người lên, đồng thời vòng tay sau gáy Hội lôi theo.

"Dậy đi tắm anh".

Hội như không có xương sống nhào ngã vào Lan.

"Kìa. Coi chừng. Bẩn hết người em bây giờ".

Hội cười khinh khích, tiếng cười trũng rờn như nắng rực tươi bên ngoài, rõ ràng và chân thật, tiếng cười vẫn làm Lan tin cậy. Hội không khi nào dối trá. Cuộc phiêu lưu mạo hiểm của chàng chỉ có một chốn nghỉ là Lan, dù Hội có thể gặp nhiều người đàn bà khác. Chàng còn trẻ, không có gì đáng kể, đáng để ghen tức. Chàng cần được tha thứ vì đời sống bấp bênh vô định, không còn cha mẹ cũng chẳng ai thân thích. Chỉ còn Lan, đi đâu rồi cũng trở về đây để được săn sóc chiều chuộng, trừ khi chàng chết. Lan ném cho Hội cái "sà rông", chàng quấn mãi vẫn tụt, bao giờ Hội cũng vụng về trong các việc vụng vặt. Hội bước dềnh dàng hai chân vệt như anh ba Tàu bán thịt quay.

"Đói quá".

"Nước mía đấy. Anh uống đi".

Hội nốc một hơi cạn ly, bọt trắng dính quanh mép rồi nhe răng cười, hàm răng trắng bóng đều như những hạt na.

Mười một giờ. Hội chạy xồng xộc vào nhà, cởi liệng áo quần, ôm lấy Lan còn ngái ngủ, hôn túi bụi, ghì Lan muốn ngộp. Lan sẵn sàng đón Hội, nhưng Hội còn ngây ngất vì chuyến bay buổi sáng trên dãy Trường Sơn với những khoảng mưa lộng, dữ xô đập lúc lắc thân tàu, Hội nói và

rồi ngủ tít. Lan đành ru Hội bằng mơn trớn, còn nàng nổi đập dềnh một mình với những hồi giục giã của thân thể buông không trong hơi nồng nực.

Hội trông ra buồng ngoài, ra dấu hỏi thăm Tuyết.

"Nó đang có bồ?"

Lan đẩy lưng Hội xuống sân, qua quăng nắng lấp lánh, du chàng vào phòng tắm. Hội đứng ngơ ngẩn như không có ý nghĩ trong đầu. Lan tìm mang chậu, khăn, xà phòng vào và móc cửa lại. Trong bóng mờ hắt vài khe nắng, Hội ngồi xồm thu hình như đứa trẻ hãi sợ. Lan giật tung tấm "sà rông", vắt lên dây, cầm chậu thau múc đầy nước trong bể dội ào trên đầu Hội. Chàng đưa tay vuốt mặt liên hồi, cười sằng sặc phun nước phì phì, ngồi bệt hẳn xuống nền xi măng, gỡ những dải buộc xì-líp xoay mình lại làm điệu bộ dọa dẫm và bất chợt ôm choàng lấy Lan. Lan vùng vẫy.

"Uớt hết. Ngồi yên nào".

Lan bỏ tấm áo cánh ướt, ở trần. Ngoài sân, tiếng chân và tiếng cười của con Năm.

"Suýt, con Năm nó cười..."

Lan nhặt hòn đá nháp mài sát tay chân, lưng bụng của Hội. Hội nhột, co rúm người ngo ngoàng, cố nín cười, bật thành những tiếng khí khí trong cổ. Không nhịn được, Hội vầy nghịch ngực nàng, lấy ngón tay vân vê chòm vú. Lan mím môi trấn tĩnh:

"Xát xà phòng, kỳ lấy đi, ông mãnh".

Hội vầy văng bọt xà phòng vào người Lan bảo: "Để anh làm em thành nàng Bạch Tuyết". Lan đứng nép vào góc tường né tránh, còn Hội vuốt nắm lấy từng mảng bọt ném tới, rơi ở nửa chừng tan dưới mặt đất. Đợi cho Hội đã chán, Lan đến bên bể nước, múc dội ào ào từ đầu đến chân chàng, lau mình chàng bằng khăn bông khô, bắt mặc quần áo và đuổi ra ngoài. Lan nhất định không tắm trước mặt Hội. Còn một mình, Lan tự ngắm thân thể điu hiu tẻ lạnh khó hiểu. Nước đang thoát chảy róc rách trong cống, tường ẩm tỏa hơi mát, Hội thổi sáo miệng đi lên nhà. Lan mỉm cười hài lòng: Hội vẫn yêu mình. Nếu Hội chết, mình trở thành góa phụ. Hội có thể mất tích và mình vẫn chờ đợi. Lan nhắc thầm như thỉnh thoảng trong những phút hân hoan nàng vẫn nói với Hội: "Cảm ơn Hội, cảm ơn Hội". Lan hát thành tiếng lúc nào không hay, bài hát trong những đêm vắng Hội khi ngồi trong xe của những người khách quen đưa nàng về nhà, Lan cất tiếng ca băng khuâng nhìn phố im ngủ, quên người bên cạnh.

Hội đứng chải tóc trước gương, cười rộng khi thấy bóng Lan. Cặp mắt đen ngời như trên cao độ chàng vẫn bay vào biển biệt. Chiếc áo sơ mi mỏng căng trên khung ngực. Từ người chàng tỏa ra ánh trẻ trung đầm thắm làm Lan mê và sợ. Lan ngồi trước bàn trang điểm, chải tóc, khuôn mặt trần mát mẻ, má và môi không tô phủ hiện lên màu xanh tái. Tóc dính ướt chải bẹp, như một cô bé mười bốn mười lăm. Lan cười hình ảnh ngây ngô trong gương. Hội bơm nước hoa vào ngực gáy, cổ, hai bên thái dương của Lan, nàng níu cổ Hội hôn tham lam vào miệng chàng. Hương thơm đường mía chưa tan trên lưỡi chàng. Mắt Hội nhìn thẳng, mở nguyên như một bầu trời bằng. Buồng Hội, Lan cười khanh khách, Hội ngơ ngác. Lan nghĩ mau: chàng không đứng trên đất, chàng lơ lửng trên mây không bao giờ chàng đáp xuống nên chàng vẫn yêu mình, yêu như bị trói liệt vào giấc mê dài không tỉnh. Đích thực mình không còn chút giá trị nào – một vũ

nữ đang dần vắng khách, một đào già – và may mắn bắt được hạnh phúc rơi rải như hoa giấy. Những chùm hoa giấy không hết, rớt mãi, bay tung trong không khí một buổi chợ phiên, chợ phiên không đóng cửa.

"Em mặc jupe nhé".

Con Năm đi ngang qua, liếc vô. Hội khép cửa buồng, không khí dịu nhẹ. Chàng đứng cạnh giường, gương mặt ngấm thân hình Lan phô bày như mới thấy lần đầu. Cả gia tài của mình, của kẻ xấu số, còn chùng đó, niềm vui duy nhất mang đến cho Hội. Chàng trườn ngang nệm, níu tay Lan kéo ngã.

"Coi chừng. Nhàu hết áo anh".

"Cần gì Lan. Đêm qua khi anh bay trông thấy những phố thấp đèn nổi dập dềnh dưới vục tối, mừng ghê..."

Chàng vẫn thốt những lời tình tự đột ngột, không sửa soạn, Lan hoang mang chẳng hiểu rõ ý định. Những lúc ấy Hội nói một mình, thổi những ý nghĩ lòng bông nàng không bắt kịp.

"Phải có em ở cạnh anh yêu em liền. Giống như hôm nào từ xa lộ mình nhìn về phía Sài Gòn. Hôm ấy Sài Gòn bay ở trên cao hơn đầu một tí. Còn trên máy bay, đèn bay tan dưới thấp..."

Hội kêu: "Lan, Lan", cù cho nàng phải mở mắt cười ngặt nghẽo. Nàng đẩy nâng thân Hội lên, chàng bám cứng lấy hông như còn muốn kéo dài cuộc tình tự. Lan mặc chiếc váy bó màu rêu, đeo xâu chuỗi dài cuốn hai vòng, kêu con Năm đứng ngoài ban công vào coi nhà. Tuyết và thằng bồ vẫn ngủ mê mết.

"Tội nghiệp".

"Em nói gì?"

"Em nói con Tuyết".

Lan khoác tay Hội xuống thang. Cầu thang chung rác rưởi bẩn thỉu. Dưới gầm là chỗ trú của một ông lão ăn mày. Ban ngày chỉ thấy mấy ống lon và một manh bố trái. Từ khi gặp Hội, bằng lòng cho Hội lên phòng riêng, vào lúc ba giờ sáng và chàng li lợm ở lại cả ngày hôm sau, dường như Hội không hề chú ý đến Tuyết ở chung. Chàng lui tới, đi về nằm trên giường, đùa rỡ và ngủ. Ban đầu Lan cũng sợ Hội mê Tuyết, Tuyết trẻ đẹp hơn, ở tiệm nháy, nó đứng đầu số những vũ nữ có hạng. Dần dần Lan nhận ra vẻ dửng dưng của Hội, chàng không để ý đến Tuyết. Nhiều đêm, hai ba giờ sáng ở tiệm nháy về, Lan và Tuyết còn dong đèn trò chuyện, riếu cợt với nhau về những anh chàng si ngốc theo đuổi bị đối gạt, lúc về phòng, Lan gặp Hội nằm trong màn chờ, không bực dọc, chẳng khi nào chàng bước ra ngoài góp chuyện cả. Thái độ ấy khiến Tuyết ghét Hội cay đắng, Tuyết bảo: "Thằng bồ của mày nó khinh người". Một lần say rượu, năm giờ sáng Tuyết mới về được đến nhà, đập cửa phòng Lan: "Cho tao ngủ chung với. Tao nằm một bên thằng bồ mày cũng được chứ sao?" Hội mở đèn, bảo Lan diu Tuyết về giường của nó, thay quần áo, lau mặt, dỗ nó ngủ. Tuyết khóc như cha chết, vật vã, lảm nhảm. Lan nói: "Ngủ đi mày, ngủ đi mày". "Tao không muốn ngủ một mình, mày cho tao vào ngủ với mày". Lan phải nằm lại với Tuyết, thủ thỉ: "Trong đời thế nào cũng có một người yêu mày thật nhưng mày chưa gặp được đấy thôi". "Không, không đứa nào yêu tao cả". Những người đàn ông đến với Tuyết đều bỏ đi và để lại cho nó rất nhiều tiền. "Tiền làm gì", Tuyết ném tiền vào bàn bạc

không đếm xỉa. Con của nó để ra gửi cho ai nuôi không nghe nhắc đến. Thằng bò nhóc này con nhà giàu, còn đi học và cũng sẽ chẳng ở lâu với nó, Tuyết bất kể. Nhưng Lan nghĩ khác, nàng muốn cầm chân họ Tuyết bất cứ người đàn ông nào đến với nó. Mỗi bận bỏ nó tới, Tuyết vắng nhà, Lan lo lắng nói dối quanh, sai con Năm chăm sóc để giữ ở lại đợi Tuyết. Nhưng Tuyết về là hai đứa vặc nhau không tiếc lời. Bên hạnh phúc của Lan, Tuyết lêu bêu trong những đêm dài mệt mỏi chán chường. Lan đã nói vậy với Hội và chàng hỏi: "Em muốn anh lấy luôn Tuyết hả?" Không thể được, Lan cũng biết không thể được. Hạnh phúc không thể san sẻ, tình yêu chỉ có một. Ngoài hè, chiều đang đợi trên một bầu trời nắng mỏng.

"Ăn xong đi chơi. Tối ngay nghỉ đi".

Lan bấu vào bắp tay Hội như giữ lấy cho mình những giây phút sắp tới.

"Anh đói lắm. Phải kiếm tiệm gần nhất. Com tây, com ta hay com tàu nào?"

"Com tây đi anh".

"Ừ. Chốc nữa trời sẽ tím. Em nhớ nhớ, hễ trời tím là mình đi ăn com tây. Uống rượu vang vào cho em say một bữa".

"Tối đi đâu chơi anh?"

"Đi nhảy".

Một đám khách quen hay gọi ngồi trong một chiếc xe hơi chạy ngang ngoái cổ vẫy cười với Lan. Hội không trông thấy, chàng ngoảnh vào trong các mặt nhà, bước dài kéo Lan đi mau hơn. Đằng xa những hàng cây cao dài thẳng, buổi chiều ửng vàng phía bờ sông thoáng.